

EN LITEN FOGEL SATT EN GÅNG OCH SJÖNG I FURUSKOG

Göran P. Möller

En li-ten fo-gel satt en gång och sjöng i fu-ru-skog. Han

ha-de sjungit dagen lång, men dock ej sjungit nog. Han

satte sig i högsta träd, som u-ti skogen fanns, ty

solen skulle just gå ned, han vil-le se dess glans.

Det finns i skogen mörka snår, der träden växa tätt,
Och jägarn med sin bössa går och siktar snabbt och rätt,
Han går på lur, han kryper ned, han smyger tyst omkring,
Han ser i skogens högsta träd, det gör väl ingenting.

Men liten fogel sjöng så gladt, i sommarkvällen klar,
Han ville tacka Gud för att så glad och fri han war.
Han sjöng och drömde icke om hur widt den sången ljöd,
Tills skyttens säkra kula kom. Och sångaren war död.

Hwad gråter du? Nej, denna gång, ej tår du fälla bör,
Ty den som dör i sol och sång, han icke sörjas bör,
Att dö en sådan aftonstund, så mild, så ren, så klar,
Med blicken fäst på solens rund, den sångarn lycklig war.

Matilda Langlet